

Jsem, či snažím se být spořádným občanem, stejně jako Brtník

Takže disciplinovaně dodržujeme šécka nařízení včetně toho, že na chalupy nejezdít. Halt to prostě počká. Enemže člověk míní a psí-chika mění. Tentokrát ne ta psí, ale ta moje. Nějak mě to silně sešrotovalo a nejvíc pocit velký zodpovědnosti za ohaříky, co by se s nimi stalo, kdyby něco. Protože mám v sobě to, že musím za každých okolností umět zajistit to, že o ně bude postaráno. A to všechno se teď změnilo. Ono nemusí jít o žádnou tragédii. Stačí, když "jen" prostě onemocníme oba naráz. V paneláku ve městě velmi špatně řešitelný. Prostě se to sečetlo a schroustalo si mě to.

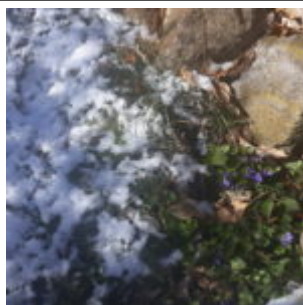
A jediný, co se nabízelo, bylo totální odstrážení od všeho a útěk, naštěstí už to s názorem na chalupy nebylo tak přísný. Jinak hrozilo, že mi doopravdy houkne a to jsem teda nechtěla ani v nejmenším. A bylo to asi to nejlepší, co jsem mohla udělat. Pobyt v naprostý izolaci a samotě. Tam kde navíc nelze nikoho a nic ohrozit. Páč není koho ☐ . Sbaleno, Brtník dostal volno, ať se nepřejíždí sem a tam a bez jakýchkoliv zastávek se jelo až na místo. Úleva, velká úleva, když jsem vystoupila z auta. Věděla jsem, že teď je klid a nemusí se nic řešit, ničeho se obávat. (Relativně, já vím) . A taky bylo čím pořádně zaměstnat zmatenou a panikařící mozkovnu. Pustili jsme se do úklidu, jen to lítalo. A ohařici lítali po zahradě, otravovali a pomáhali. A občas se rasili a nebo přetahovali o tu prastarou obří kost. Je pravda to, jak se zpívá v jedné české pohádce, že "Dělání, dělání, všechny smutky zahání, dělání, dělání je lék. " Takže jsme makali. Vevnitř a potom i venku.

Tali překvapila v průběhu mého vyhnanství. Jednak tím, že byla v podstatě hodná a taky tím, že se několikrát představila jako snaživej žáček. Nejvíc asi v momentě, kdy se oba motali kolem mně a ona si všimla na zemi ležícího kopáčku. Chvíli na něj koukala a pak sama od sebe šla, sebrala ho a podávala mi ho ☐ . Byla děěšně důležitá a děšně roztomilá. To byl bombovej moment. Sama si to vymyslela. Stejně jako když jsme pod loukou narazili na stádo srnek. Hezky poslechla, společně s Rumouškem usedla a pak koukala, jak srnky utíkají. Jen musela pak jít prostudovat plácek, kde se zdržovaly a načuhovat do roští, kterým utekly. O pár minut dál najednou koukám a obloukem proti nám letí srnec. Eh???? Čuměla jsem jako blázen. A nejen já teda. Páč to fakt rval přímo na nás a myslím, že se Tali obávala, že na nás zaútočí ☐ ☐ ☐ . Páč stála jako přikovaná a jen čučela. A ani jí pak nenapadlo se za ním vydat, radši běžela na opačnou stranu ☐ a tam študovala, kudy to přiběhl. No byl to teda po dlouhý době zážitek z hodně těsného setkání. A myslím že i pro srnce ☐ .

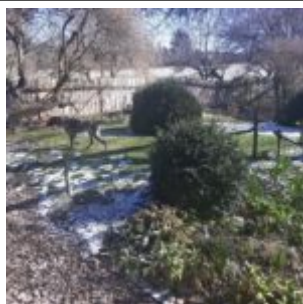
V noci z neděle na pondělí se přihnál sníh a udělal na zahradě nečekaně očekávanou bílou peřinku.

Ranní probuzení

Maruška šla pro filajky a u nás by uspěla ale!

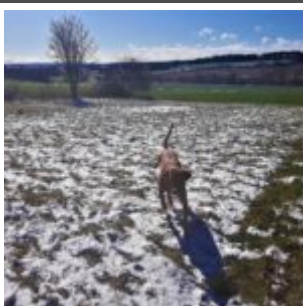

sluníčko už dalo sněhu na frak

Než mě napadlo si to vyfotit (Ale jo, no. Nesmrtelnej mozek, co chcete ☹ , kde nic není ani smrt nebere ☹), už toho podstatná část odtála, ale i tak jsem si stihla udělat nějakou fotku, kterou pak budu moct použít na Vánoční přání, když v zimě o sníh člověk nezavadí. Ohařiska pochopitelně nadšená, protože to se to krásně ve sněhu čte.... kdo tudy prošel, kdy a kam šel...

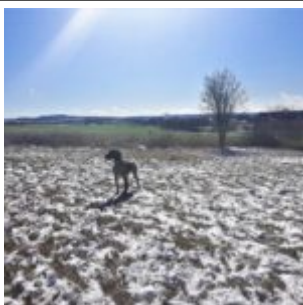
Nadšený ohaříci proudili loukou...

...sem

a tam

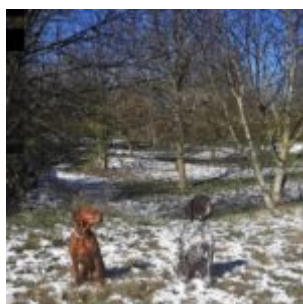

... nebo zadumaně hleděli

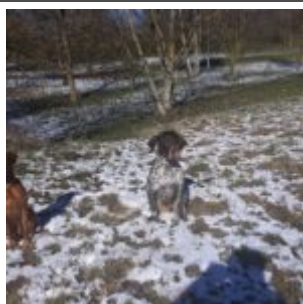

vyloženej ladnej pohyb ☐

Protože jsem velká holka stihla jsem uplácat a v remosce upéct kynuté cosi, plněné meruňkovou marmeládíčkou, aby bylo co ke kafi. I když ho člověk musel venku pít oblečenej do vaťáku. Abych zahнала nepřijemný myšlení, zahrabala jsem se zase do záhonu jak krtonožka ☐ a nebo jsem blbla s ohaříkama. S talířem a skákací kostěčkou. A nebo se cvičením. Je to už jiný cvičení, než když jsem se dámy ohaří nemohla dovolat, ba mi dokonce utíkala.

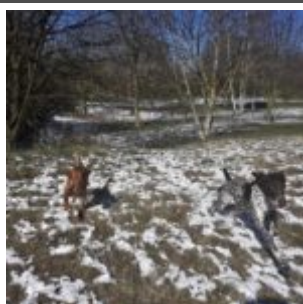
procvičení odložení.....

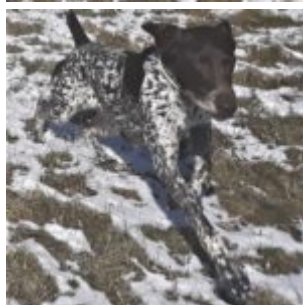
Tali, nemůžeš se tvářit trochu inteligentně?

No ale.....

.... co to je toto? Takhle se vodkládáte?

Někdy se, pravda, ještě i dneska “dohadujeme”, ale pokud madam hodlá stávkovat, řeším to tak, že jde dom a tam si může přemýšlet, jestli s námi chce něco kutit a nebo ne. Já ji nenutím. Zpravidla to poté přehodnotí. K večeru kolem zahrady určitě proběhla knírajda Emička, která páníčkům za námi odběhla z procházky, ale..... tentokrát jsme byli totálně bezkontaktní. Jen ohařici jódlovali. Neviděla jsem ji, ani její paničku, ale soudím tak právě

podle toho, jak ohařiska za plotem vyváděli a dožadovali se propustky ven. Což ofšem mají dlouhodobě smolikof, takže nesměli ani k plotu.

V úterý už se výrazně oteplilo a tak pobyt venku nebyl tak mrazivej. A to pochopitelně přispělo k nápravě pochmurnýho myšlení. A já se tak ve čtvrtek mohla normoš zapojit do pracovního procesu z kterého jsem v rámci střídání stráží v kanceláři byla na 14 dní odstavena. Odjezdu předcházela nádherná středa, plná sluníčka a to jak víme, tak na náladě vždycky hodně zapracuje. Řekla jsem si to, co říkává Pavel Nový. Že důležitý je, se z toho (teď promiňte :-) ... neposrat. A je to velká pravda. Většina z nás má asi v souvislosti s touhle situací nějakou slabou chvílku a je to normální, není na tom nic špatnýho, nebo to rozhodně neznamená, že jsme slabej kus. Leč, prostě se nedáme. Aby toho pozitivního bylo víc, tak jako bonus byl ještě jeden zachráněnej čmelák. Byl chudák už zmrzlej v garáži a vypadalo to, že to má za sebou. Ubytovala jsem ho v kůchni, rozmrazila, dostal medovou sváču a poté putoval na květ hyacintu, aby se mohl vrátit do života. Tak jako já ☐